

TOTI • LIST

LETO I.

LIST DOBRE VOLJE ZA SLOVENCE. / IZHAJA DVAKRAT MESEČNO.

ŠTEV. 5

Tek. račun pri Ljubljanski kred. banki, podr. Maribor št. 11.258. Naročnina: četrtno Din 9.—, polletno 16.—, celoletno 30.—.

MAJ 1938

Tote novice

V Mariboru bo v kratkem ustanovljena zadruga izključenih zadrugarjev, odbornikov in predsednikov. Članov zadruga najbrž ne bo štela mnogo, pač pa bosta upravni in nadzorni odbor prav gotovo kompletna.

Pri zadnji nogometni tekmi se ni vršil prav noben pretep; celo sodnik je nedotaknjen zapustil igrišče. Občinstvo se je po tekmi nezadovoljno in razočarano razšlo.

Pri »Privredni in zdravstveni zadrugi v Mariboru« je privrelo na dan, da tam ni bilo baš vse zdravo. Aretirali so ravnatelja in lokal zapečatili: »Z rožami Rožetu ne bo postlano,« so dejali ljudje, ko so ga videli v spremstvu o-rožnikov.

»Večernik« poroča, da so našli v bastiji mariborskega gradu star rokopis o ljubavnih avanturah 360 žena — Delo je napisal baje Bocaccio; po drugih vesteh pa Casanova. Uredništvo »Totega lista« je poslalo takoj na lice mesta znanega zgodovinarja Frnikulo. Ta je ugotovil, da je avtor častitljivega rokopisa vzhodno-gotski kralj Totila (541—552). Predno je podjarmil Italijo, je živel eno leto v Mariboru, kjer je imel vsak dan drugo ljubico. Svoje doživljaje je opisal humoristično v omenjenem rokopisu, katerega so imenovali tedanji Mariborčani v čast kraljevemu

piscu »Totila-list«. To ime se je ohranilo do današnjih dni v označbi »Toti list«.

Modre luči smo dobili v Mariboru, bolj potrebni bi bili modrostnih. — Čujemo tudi, da bodo starodavni grad prepleskali z rdečo barvo. Kakor vse kaže, prične v kratkem naletavati zopet beli sneg in — tako bo glavna ulica Maribora prelesto sijala v barvah jugoslovanske trobojnice.

///

Pesem o koritu

Korito — to je zdrava stvar:
iz njega kdor zajema,
četudi je ko Mojzes star,
ga spet mladost prevzema...

Korito je redilna stvar,
ki le dobrine skuha,
ob njem zrediš — o! to je čar —
lahko si dva trebuha...

Korito je gradilna stvar,
opek ima obilo:
kdor bajtar prej je bil brez par,
zdaj brž zgradi si — vilo...

Korito čudodelna stvar:
falot si prej bil beden,
korito dalo je denar —
gospod si zdaj ugleden...

Korito — ej, pri njem nikdar
niso prečisti ptiči,
ker iz korita žro vsikdar
povsod samo — prašiči... G.

Kdo?

Najprej hiti, nato stoji,
ker je hudo pač trudna,
potem spet leze kakor polž,
ker čaka pot jo mudna.

Bi sodil človek, da je to,
kakšna stara babura,
a ni babura tale reč,
le — naša poštna ura.

G.

Konjiški „ekspres“

Konjiški »ekspres« je nekoč tri kilometre pred Konjicami povozil starega možarja in mu odrezal k sreči samo nekaj več kot prste na desni nogi. Vlak se je ustavil in strojevodja je zaklical: »Prenesite ga v vlak, da ga v Konjicah oddamo zdravniku!« Ko je to ranjenec slišal, se je zbudil takoj iz nezvesti, smrtno je prebledel in ves prestrašen zakričal: »Za božjo voljo, nikar me ne nosite v svoj vlak, grem pa rajši peš!« — To rekši odštorklja proti Konjicam in ko je tja prisopihal vlak, je bil možak že — operiran...

Naprednost in zdravstvo

Naprednosti ravnatelj je
dajal neznance v truge.
Nato postal predsednik še
je zdravstvene zadruge.

Prišel je s paragrafi v spor,
so rože odcvetele.
Zdaj v Mariboru bodo skor'
razmere ozdravele.

D. Goflja:

VEČNA ZVESTOBA

Tragedija v treh litrih

Osebe:

Mož, njegov prijatelj, gospodična X in natak.

(V Mariboru objame mož ženo za slovo. V Ljubljano se odpravlja. Možu se orosi oko, žena mu stisne v roko tisočak, da ji kupi nov plašč. Šele 13 dni sta poročena... Mož se pripelje v Ljubljano, pred prvo restavracijo naleti na bivšega sošolca. Razveseli se, povabi ga v gostilno, sedeta in mož zakliče natak: »Liter vina!«)

Prvi liter.

Prijatelj: Prav odkritosrčno me veseli, da se spet vidiva! Kar nočoj ga bova še polomila, samo Minko še obvestiva in Vando. To bosta gledali! Saj vem, da stara ljubezen ne zarjavi.

Mož (prestrašen): Nikar, nikar! Kaj pa misliš? (Pijeta.)

Prijatelj: Pa ne, da si se že... (pije.)

Mož (zavija blaženo oči)... oženil. Dragi Mirko, že 13. dan sem najsrečnejša stvar pod soncem. Ljubim jo, svojo srečo, svojo du-

šo, svoje zlato — kar zjokal bi se! Vsak pogled, ki pade po naključju na drugo žensko stvarjenje, se mi vidi smrtni greh. (Pije.) Nobene več ne pogledam!

Prijatelj: Nikoli več? (Pije.)

Mož: Nikoli več! Gromska puška, če pomislim, kako more oženjen dedec!... Takega lopova bi zadržal! — Oh, da Ti povem, kako je lepa, kako je zlata, kako je pridna, kako je varčna moja ženka! Moj srček, moj muček, moje vse!

Prijatelj: Torej ne bo nič nočoj? (Pije.)

Mož: Lahko malo pokrokava, ali brez žensk! Če se katera pridruži, vstanem in grem. (Medtem sta izpila prvi liter in mož zakliče: »Še liter vina!«)

Drugi liter.

Prijatelj: (natoči) Torej na zdravje tvoje sreče!

Mož: (pije) Hvala! Pa je dobra tale kapljica. Malo jo že čutim. Neverjetno, kako razgiblje človeka! Kar dajva ga!

Prijatelj: Pa ga dajva! (Izpijeta.)

Mož: Gromska puška, zdaj bi ga pa pokronal!

Prijatelj: Ali — brez žensk! (Pije.)

Mož: No, če me prav prime, — saj človek ne ve, kaj dela! (Pije.)

Gospodična X: (je sedla k soslednji mizi in fiksira moža.)

Mož: (pije) Radi tega bi mi bila žena še vedno nad vse! (Pogleda k soslednji mizi.) Ti, kdo pa je ta punček? Gromska puška!...

Prijatelj: Čeden deklič, kajne?

Mož: (pije) Čudno, kako to vino spreletava človeka. In če vidim tole malo tam!

Prijatelj: Kaj, če izve tvoja žena?

Mož: Saj nima znancev v Ljubljani. Oho, lintvern ne izve ničesar. Saj je tako naivna ta babnica. Veš kaj, če poznaš to gospodično, pa jo nagovori!

Prijatelj: Bom! (Vstane in povabi gospodično X k mizi. Predstavi ji moža in — izgine. Mož, ki je ostal sam z gospodično X, zakliče: Še liter vina!)

Oton Habsburški

Bog obrani, Bog obvari
iti kdaj še v Avstrijo.
Budni tam me gospodarji
iščejo s tiralico.

Vzeli so mi krono dedno;
same imam sovražnike.
Na tem tronu se bom vedno
spomnil bivše Avstrije. B.

Upokojenec sem...

Upokojenec sem, upokojenec sem,
tako mi je država dejala,
ko me — železo staro — je
v kronski penziji nagnala.

Upokojenec sem, upokojenec sem,
trgovec mi in pek sta dejala,
trikrat na teden jem samo,
kljub temu sta me obrala.

Upokojenec sem, upokojenec sem,
Zadruga je kreditna dejala,
ko prosil sem jo za kredit,
je — figo pokazala...

Upokojenec sem, upokojenec sem,
je moja lačna duša dejala,
živeti, umreti moči ni,
ko penzija je premala.

Upokojenec sem, upokojenec sem,
pogrebna bo oblast še dejala:
»Če ne boš plačal pri moj duš,
ne bom te — pokopala!«

G.

Narodna dama

Rdeči križ jo potrebuje,
človeštvo bolno tam rešuje,
za društvo pa olepševalno
se lepša kar požrtvovalno,
na oder društvene komedije
se gre igrati tragedije,
na koru Bogu hvalo poje
z njo gnjavi vse vrstice svoje,
povsod vse polno je te dame
le deca je doma — brez mame. G.

Tretji liter.

Mož: Gospodična, ne zamerite, ali
čim sem vas zagledal, ste mi bili
simpatični.

Gospodična X: Res? Na prvi
pogled?

Mož: Na prvi pogled! Na zdravje!
(Pijeta.) Saj veste, mladi ljudje
vedno sanjarimo. Iščejo sorod-
nih duš... Vedno sem sanjal, da
mora biti moj ideal, moja žena,
prav takšen, ko vi!

Gospodična X: Še neoženjeni?

Mož: (sname pod mizo poročni pr-
stan in ga stlači v žep) To se pra-
vi — seveda —, kako pa druga-
če! Na zdravje, gospodična! (Tr-
čita in pijeta.)

Gospodična X: Sedaj pa moram
kmalu domov. Imam še mnogo
posla.

Mož: Stanujete pri stariših? (Pije.)

Gospodična X: (obetajoče) Ne,
sama. Prav sama!

Mož: Pa že morate proč? Škoda!
Sicer pa imam tudi jaz še pota.
Malo vas pospremim. Na zdravje,
gospodična! (Pijeta.)

Gospodična X: Ne vem, če
imava isto pot. Stanujem v Mo-
stah.

Mož: (Se zlaže.) V Mostah? Sijaj-
no! Tudi jaz imam tam posla.
(Pokliče natakara.) Halo, pro-
sim plačati!

Gospodična X: Tudi jaz pla-
čam.

Natakara: Prosim! Gospod ima tri
litre vina, je 42 dinarjev. Gospo-
dična ima belo, je pet, tri peciva
6, je skupaj 11 dinarjev.

Gospodična X: Kar priračunaj-
te hrano za prejšnji mesec! Ka-
ko pravite? 942 dinarjev? Dobro,
in današnjih 11 dinarjev, je sku-
paj 953 dinarjev. (Pogleda v tor-
bico, navidezno v zadregi.) Se-
daj pa sem denarnico pozabila
doma. Nerodno! Bom pa zvečer
poravnala.

Natakara: Seveda, saj ni treba ta-
koj!

Mož: (galantno privleče tisočak)
Gospodična, ali vam smem po-
magati iz zadrege? Saj mi doma
vrnete!...

Gospodična X: Seveda, takoj
vam vrnem.

Mož: (Natakara.) Kar priračunaj-
te vse! Koliko pravite: 995 dinar-
jev?! To je... To je... dobro!
Ostalo obdržite za napitnino. Z
bogom! (Stopita na cesto.)

Gospodična X: (Pred veliko pa-
lačo.) Samo trenutek prosim!
Stopiti moram k svoji šivilji.
(Odide v palačo.)

Mož: Prosim gospodična! (Si ve-
selo mane roke.) Nocoj bo še
fletno! (Po četrtturnem čakanju.)
Pa je dolgo ni! (Po polurnem ča-
kanju.) Vraga, kje pa tiči? (Do-
misli se nečesa, prebledi in zdir-
ja v palačo. Tam ni nikjer nobe-
ne šivilje. Tudi gospodične ni ni-
kjer... Plane iz palače in zakli-
če: »Straža, straža!«)

Prijatelj: (Gre slučajno mimo.)
Ti si? Kaj praviš, da je bila to
sleparka! Ob 1000 dinarjev si,
žena pa ob plašč? Taka kanalja!

Mož: (Strt.) Trije litri so preveč!...
Posodi mi šest kovačev, da se
odpeljem domov... Nocoj bo pa
res fletno!...

(V Mariboru pade zastor.)

Kavarniška stenica

Dan na dan v kavarno ta stenica gre,
reče: »Prinesite mi en črn kofé«.

Se poda za mizo, osem ur sedi,
pa naj sonce sije, dež gre in sneži.

Okrog sebe zbere časopise vse,
modne in revije, kar jih najde le.

»Toti list«, »Koprive«, »Jutro«, »Novosti«,
»Tagespost«, »Slovenca«, »Vreme«, »Čas«,
»Revue«,

»Narod«, »Obzor«, »Presse«, »Dom«,
»Politiko«,
»Mariborer Zeitung«, »Ježa«, »Zeit«,
»Napló«.

Brska, škili, buli, v liste nos tišči.
Če se kdo mu bliža, jezno zarenči.

Ko stenica slednjič iz kavarne gre,
pa še pare nima za svoj črn kofé.

///

Ventilator

Po dolgi, pregrešni življenjski poti izmučena žena leži na smrtni postelji in izdihuje svojo kosmato dušo. Njen mož, v ostalem nekoliko soroden z govedom, pristopi k njej in vpraša: »Draga, vsaj zdaj mi povej, ali si kedaj ljubila drugega moškega. Žena se še poslednjič zlaže, zavije oči in pravi: »Za vsakega svojega ljubimca naj se v grobu obrnem!« Izusti krilate besede in gre med krilate. Kot se spodobi za zvestega zakonca, umre mož kmalu za njo, pride v nebesa in povprašuje, kje da je njegova žena. Pa mu porekó: »Poglejte jo, tam je. Neprenehoma se obrača, pa smo jo porabili za — ventilator.«

Prosimo vse naše cenj. naročnike, da nam pošljejo naročnino. List se razvija in rabi denar. Čim več bo naročnikov — rednih plačnikov — tem boljši bo list.

Bufet

»Daj revam lačnim jesti, žejnim piti« —
To je zapoved naše vere svete,
Ljubezni prave in humanitete,
Ker dobro se tako da zaslužiti.

Da vsi napiti bili bi in siti,
Da hrenovke bi jedli in paštete,
Da pili vino, pivo in kofete,
Bufete so sklenili narediti.

Imamo v Mariboru zdaj bufet,
Kjer se elitna naša družba zbira,
Naš krepki moški, nežni ženski svet.

Jedače in pijače konsumira,
Če mrzlo je, se hodi semkaj gret
In gofljarije mestne kolportira.

V. T.

Ljubljaničan

V kavarni je, pa ne med brati:
Ne družni rad se z literati.
Ne mara biti drug stanovski,
ker več je, on je sam — Čajkovski.

B.

Ednina in množina.

Šmarnica — je za ubijalce pijane,
Šmarnice — vnemajo dobre kristjane.

Za kronista in njegovo gofljo je
poslednji čas največ poskrbela mati
natura, ki se postavlja na glavo tako
imenitno, da tega niti naš mili narod,
ki ima že prakso v tem, ne zmore
tako odlično.

Tisti, ki so v belih hlačah o Veliki
noči kanili počastiti okoliške vino-
toče, da bi jim kanila zlahka štajerska
šmarnica, pomešana z žveplom in vodo,
v grlo, so se premislili in segli po —
smučarske kroje. Voščili so si vesele —
božične praznike in šli — na promenado.

Nekateri so te praznike hvalevredno
spoznali, da imajo preveč telesnih udov
in so zato nekatere žrtvovali na oltar
možnarskega streljanja. Dasi so taki
ljudje radi tistega hvalevrednega
spoznanja simpatični, imajo vendar
eno napako in ta je ta, da si niso bili
na jasnem, kateri

ud jim je odveč. Edini ud, ki je takim
ljudem odveč, je namreč — glava...

— Sicer pa kar naprej lije in se
je bati, da bo vse zgnilo razen mariborske
morale, ki ne more zgniti, ker je že gnila.
Blagodejen je ta dež. V njem se je
marsikaj utopilo: marsikako pomladansko
hrepenenje na prostem, vse tombole in
okoliško iztrebljevanje človeštva s koli,
bati in sekirami ter gre zdaj lahko vsakdo
na Pohorje s prijetno zavestjo, da se vrne
s celimi arterijami...

— Huda je konkurenca med mariborskimi
zdravniki. Zato se je nekdo med njimi
odločil, da pojde osrečevati — afriške
kolonije. V to svrhu mu predočuje te dni
prava pravcata zamorka čare svoje domovine...
Naj mu bo lahka zamorska zemlja!

— V tem zamorskem vzdušju, ni čuda,
da Maribor zajema boksarsko navdušenje,
ki ne bruhne na dan samo pri nogometnih
tekmah in po dnevu, temveč celo na
promenadi in — ponoči. Navalil je ondan
znanstvenik proti režiserku opolnoči. Končal
je ta boksmač z zmago poslednjega. Ker je
prvi prehudo s t e k e l proti drugemu, ga je
ta enostavno stlačil v svoj mali koš-ič...
Ležali so klasični Propercij, Plato, Homer
v blatu in je res klasično, da jih še po
smrti blatijo...

— Slehernik hodi zdaj k Sleherniku
v gledališče. To je igra za — antikriste,
ker jim ni treba hoditi v cerkev, da duhajo
kadilo in slišijo božjo besedo. Razen tega
vidi tam pristne anjele, kar je za Slovenca,
ki ima vedno hudiča na jeziku, jako koristno.
In tudi je ta igra silno poučna zato, ker
kaže, da ga na tem svetu lahko polomiš,
kolikor zdržiš, pa prideš vseeno v nebesa,
če seveda nania reflektiraš...

— V slovenski metropoli so se šli
Mednarodni šahovski turnir, ki daje mnogo
misli ne samo udeležencem, temveč tudi
čitateljem njihovih rezultatov. Pokazal je,
da so nekaterniki specialisti za remi; kaj,
ko bi zato raje začeli igrati rémi? Ne stane
toliko živcev, niti ni toliko stroškov, ker
rémi-turnirjev še celo Slovenci doslej
niso iznašli. Pokazal pa je ta turnir veliko
muzikalnost slovenskih udeležencev, ker so
ga kidali — po notah...

///

Iz Celja

Javljam kot kronist dosleden:

Celje ima kulturni teden!

Je odborništvo dejalo:

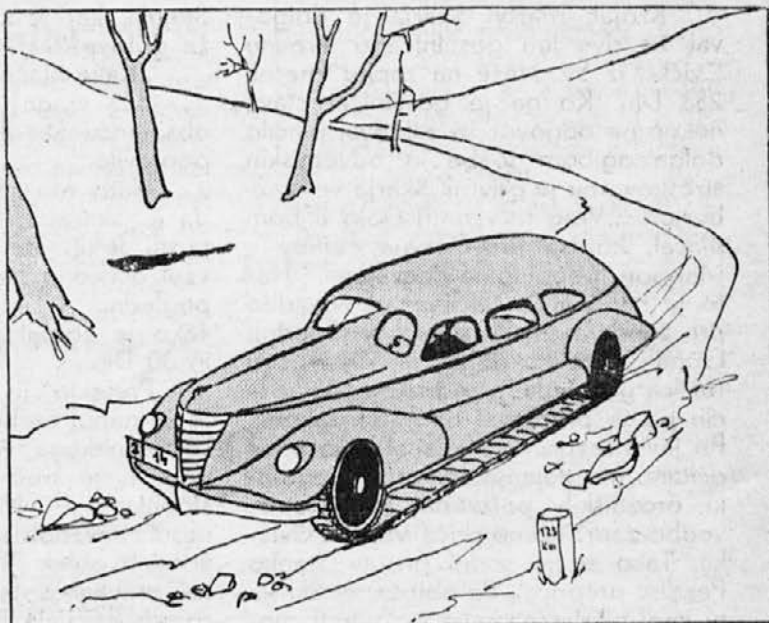
»Nekaj se bo že nabralo!«

B.

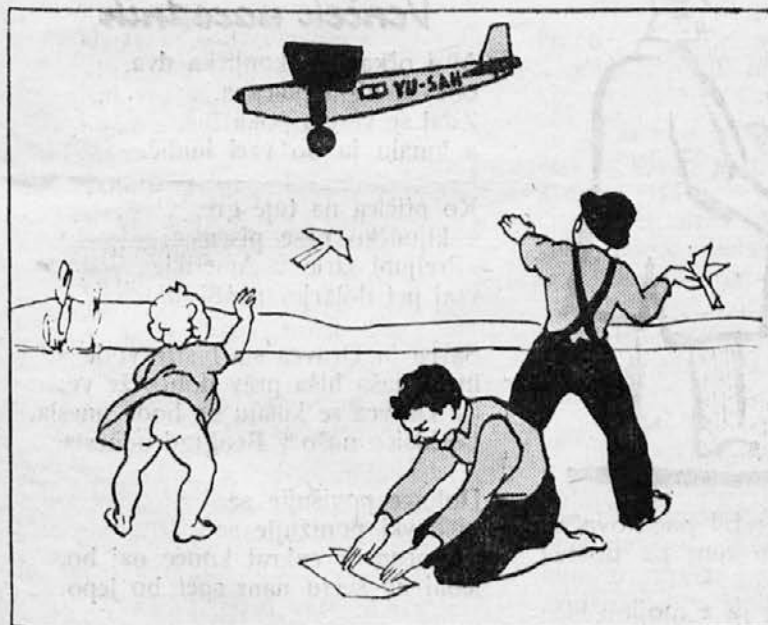
Prometna sredstva pri nas

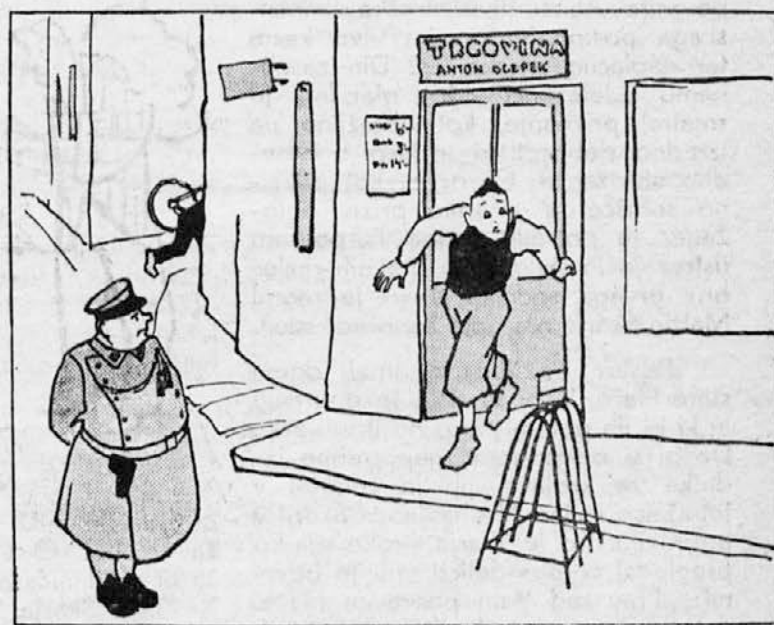
»Kjer dvajset jih ima prostora,
se dvesto drenjati nas mora!«
Nič koliko zabavljanj takih
v izletniških se čuje vlakih.

Komu to v glavo je stopilo,
da tako iznašel je vozilo?
Le bistremu! Saj dobro veste,
kako so lepe naše ceste!

Po zraku radi bi frčali;
ubogim pešcem se smejali.
Za reveže pa aeroplan
je vedno še — otroški san.

Bicikla glavna je odlika,
da pešcem spretno se umika.
Zelo pa tudi je v navadi,
da pešci izmikajo ga radi.

Nož

Nož je orodje in sicer jako staro. Že barbari so ga poznali in pridno uporabljali. Z njim so klali živino, hodili na lov, trebili goščo in rezljali svete podobe. V malce izpopolnjeni obliki se je nož ohranil do današnjega dne; tudi danes še koljemo z njim.

Nože delimo v več vrst, tako: mesarski nož, kuhinjski nož, žepni nožek, vojaški nož ali bajonet itd. Najbolj brezmadežen mora biti vojaški nož,

kajti je tako pisano v pravilih.

Dandanašnji nož je zelo kulturn in ga najdemo že prav povsodi. Vnet je tudi za petje in rad poje. Nož poje! Nož je včeraj zapel! Čitamo v listih vsak ponedeljek. Ko nož poje, mnogi jokajo.

Pred davnim časom so se v neki vasi ob zaključku vaše zabave fantje stepli; obmetavali so se celo s kamenjem. V spomin na ta dogodek se vas imenuje Kamnica. Če bi se to danes zgodilo, bi vaščani potegnili žepne nožice in krstili vas Nožnica. **B.**

Tavčar in Aškerc

Tavčar premožen je bil,
Zato je živel na Visokem.
Aškerc pa revež je bil,
Zato je živel na Globokem.

Obzorja

»Obzorja« Dornik je izdal —
To je utemeljeno.
Saj vemo vsi, da je pri nas
Obzorje omejeno.

Smola pristava Pezdirc

Krojač Martin Škarja je dolgoval že dve leti gostilničarju Vrbanu Čvičku iz Sv. Neže na zapitu znesek 253 Din. Ko ga je gostilničar stavil nekoč na odgovor in zahteval plačilo dolga ogibom tožbe in odvetniških stroškov, mu je odvrnil Škarja ves razburjen: „Vrag te vzemi! Dolg ti bom plačal, ko bo pravoslavna cerkev v Mariboru popolnoma dograjena.“ Nato je napravil Čviček kazensko ovadbo pri žandarmerijski stanici v Spodnji Gomili; vršilec dolžnosti državnega tožilca pri sreskem sodišču v Markovcih pa je predlagal uporabo zakona. Pri javni razpravi je priznal obtoženec očitano mu dejanje soglasno s podatki orožniških poizvedb in z izpovedbo zaprisežene priče Vrbana Čvička. Tako se je sodni pristav Stanko Pezdirc pričel, da obtoženec Škarja ni imel nikdar namena poravnati svojega dolga in da je torej ravnal v prevarnem namenu, ko je popival na up v Čvičkovi gostilni. Zato ga je obsodil radi prestopka po §-u 334/1-1 k. z. na osem dni strogega zapor, povrnitev neizterljivih stroškov kazenskega postopanja in izvršitve kazni ter naplačilo zneska 253 Din zasebnemu udeležencu. Kot olajšilno je smatral priznanje, kot obtežilno pa izredno zlobnost, ki se kaže v besedah obtoženca. Okrožno, kot prizivno sodišče je zavrnilo priziv obtoženca in potrdilo sodbo iz povsem ustrezajočih stvarnih in pravnih razlogov prvega sodnika. Tako je moral Martin Škarja nastopiti zaporno kazen.

Pristav Pezdirc je imel doma stare hlače, ki bi se dale še popraviti in ki bi jih potem lahko nosil v uradu. Da bi si pa prihranil nepotrebne izdatke za krojača, jih je zanesel v jetnišnico in izročil obsojencu Škarji v popravilo. Ko je Škarja strokovnjaško pregledal corpus delicti, mu je odvrnil: „Prav rad Vam popravim hlače, velecejenjeni gospod višji nadsvetnik višjega sreskega nadsodišča!“ — ta uradni naslov je pristavu zelo ugajal — „prosim samo, da mi daste tri kovače za nakup podloge, gumbov in niti, ki jih rabim za popravilo Vaših velespoštovanih hlač.“ Ta znesek mu je pristav takoj izročil. Bil je celo vesel; kajti vedel je dobro, da bi zahteval trški krojač Franc Čuk za delo in izdatke najmanj 60 Din.

Pristav je mislil, da mu bo že jetnišničar Ivan Šegula prinesel na dom ali v pisarno popravljene hlače kakor je storil že popreje večkrat, če je dal v jetnišnici kaj popraviti. Ko pa je minilo kakih 10 dni in hlače le ni bilo, je pozval pristav Pezdirc jetnišničarja k sebi in ga vprašal v običajno grobem uradnem tonu: „No

Šegula, kaj je z mojimi hlačami? So že gotove?“

„Kake hlače, gospod sodnik?“

„Za vruga! Tiste, ki sem jih dal obsojencu Škarji pred nekaj dnevi v popravilo.“

Nato mu je sporočil jetnišničar, da je Škarja že prestal kazen in zapustil jetnišnico. Sodnikove hlače je vzel očitvidno s seboj, ker jih žal topogledno v jetnišnici ni več najti. Tako je zgubil pristav Pezdirc hlače in 30 Din.

Preteklo je več dni in pristav je že napol prebolel težko izgubo. Ko se je nekega večera vrnil iz urada domov, je srečal ves presenečen na stopnicah — Martina Škarjo, ki je nesel navzdol velik kup moških in ženskih oblek. Škarja je vlomil namreč pravkar v stanovanje pristavovega sosedu oficijala Jakoba Piškurja in hotel odnesti obilni plen v mesto, kjer bi ga prodal z dobičkom kakemu starinarju; kajti bližali so se velikonočni

prazniki in mož je rabil par kovačev za alkohol. O vsem tem pa pristav še ni slutil ničesar.

„No Škarja, kaj je z mojimi hlačami?“ je vprašal starega znanca.

„Vse v najlepšem redu, visokospoštovani višji nadsvetnik. Pravkar sem jih izročil Vaši milostljivi gospej gospodinji, ki je šla sedaj v trgovino.“

„Kako obleko pa nosite s seboj?“

„Ko sem šel k Vam, me je videl gospod višjesodni sreski nadoficijal Piškur in mi je izročil blagohotno vso to robo, da mu jo popravim, ker delam po ceni in solidno.“

„Dobro, da sem Vas srečal, Škarja. Tudi jaz imam še nekaj dela za Vas. Kar pridite z menoj!“

Nato ga je peljal v svoje stanovanje, kjer mu je izročil površnik, tri suknje, tri telovnike in dva para hlač — skoraj vso obleko, ki jo je imel — z naročilom, naj mu jih čimprej popravi in vrne. Obenem mu je

dal 50 Din za nabavo krojaških potrebščin. Slednjič je še bridko obžaloval, da je moral njega — tako izvrstnega moža — obsoditi po službeni dolžnosti radi tiste malenkosti s Čvičkom na 8 dni zapor.

„Gotovo veličastni gospod višji nadsvetnik višjega sreskega nadsodišča! V enem tednu bo vse v najlepšem redu. Se priporočam še nadalje Vaši visoki naklonjenosti in pričakujem radostno še Vaša nadaljnja velecejenjena naročila. Se klanjam globoko Vaši prevzvišeni nadsodnijski sreski milosti“, je rekel vljudno tat in odšel z darovi, ki jih je sprejel od pristava.

Stanko Pezdirc pa ni nikdar več videl krojača Martina Škarjo, ki je že naslednjega dne prodal ves plen v mestu in pobegnil z izkupičkom preko meje. To se je zgodilo sijajnemu juristu, ki je točno poznal vse paragrafe in bil trdno uverjen, da ga ne more nihče preslepiti.

V. T.

Venček narodnih

Moj očka ima konjička dva,
oba še nista plačana.
Zdaj še veselo poka bič,
a kmalu ju bo vzel hudič.

Ko ptičica na tuje gre,
v kljunčku nese pisemce:
»Preljubi stric v Ameriki,
vsaj pet dolarjev pošlji mi.«

Savca in Dravca sta bistre vode
in to naša hiša prav dobro že ve;
Če Dravca se kmalu ne bode unesla,
bo hišico našo v Beograd odnesla.

Dolince povišujte se,
oj davki ponižujte se
in korupcije enkrat konec naj bo,
tedaj na svetu nam spet bo lepo.

Ko sem še nedolžna bila,
po Gosposki sem hodila;
Zdaj v Betnavskem gozdu je moj kvartir
in tja zdaj hodim na špancir.

Marička iz Zagreba gre,
z robcem briše si solze:
veselo dol je odvihrala
in tam je mamica postala.

Ko lani sem tod mimo šel,
tu lep vinograd je zorel.
A letos, letos ga ni več,
pobrala ga je kriza preč.

Na planincih živimo kot ptiči.
Sem ne najdejo biriči;
zato: kdor se eksekutorja boji,
naj sem gori pribeži. **Sršen.**

Mariborski epigrami

Prvi JRZ borilec,
Prvi vseh bander nosilec,
Prvi naš Rešetar slavni,
Prvi potnik Vzajemavni,
Prvi x odborov član,
Prvi mestni podžupan,
Prvi kakšen še gospod?
Prvi — kakoršen že bod'!

Stranke vedno »poglihava«,
Pravdale čemu bi se?
Boljša dobra poravnava
Kakor slaba sodba je.

V. T.

—///—
UTOPIST

Zagrešiš rad utopijo,
»Semisiris«, kot veliš.
Svet rad boljšaš — utopija,
ki se v njej še — utopiš!! ...

G.

ODGOVOR EPIGRAMATIKU DIZMI

Ostre pišeš epigrame
In se zaletavaš vame.
Praviš: »Kakšen plagijat!
V. T. je književen tat.«

Kaj v resnici sem napravil?
Slabe stihe ti popravil,
Malo svojega dodal,
Brez označbe v list jih dal.

Strgane lastnik si suknje.
Ker pa sem zašil ji luknje,
Vpiješ: »Ukradel jo je tat.«
Zdaj bi suknjo nosil rad.

V. T.

Epigram v Dizmovem slogu.

(Gl. »Toti list« št. 4, str. 7, 2 in 3.)

Dizma pesnik je velik: napisat hotel
verze slabé je;
To posrečilo s' mu je, kakor to vid' te,
povsém.

FRNIKULA: DIZMA

Dizma, V. T. — Frnikula
se epigramsko prekljata ...
A kjer se dva prepirata,
dobiček — tretji pač ima! ...
Sem tretji v tem primeru jaz,
ki mi ta dvoboj je tak špas,
da brž napišem epigram
in — honorarčič nov imam!

G.

Godba

Najel možak je godbo celo,
da gostov več bi prihitelo,
a od tedaj pri tisti hiši
nič več — podgan ni, nič več miši ...
Ob tej priložnosti nastala
koristna, nova je morala:
če mišji strup kedaj odreče,
se človek — h godbi naj zateče! ...

G.

**Anekdote
očeta „Kasjaka“**

V hribih, ki se razprostirajo krog
Sv. Lovrenca, živi mož, imenovan
»Kasjak«. Je svojevrsten original in
popularen vsled svoje dovtnosti da-
leč naokrog. O njegovem očetu je
spisal že Achleitner knjigo »Der Al-
penkönig« (v slovenščino prevedel
prof. dr. Dornik). Kakor oče, tako ima
tudi sin na vesti marsikako okroglo
dogodivščino. Zbral nam je te zgod-
bice požrtvovalen sotrudnik in nam
jih poslal. Z veseljem jih objav-
ljamo, ker vemo, da bodo mnogim
bralcem prav dobrodošle.

I.

»Bilo je zgodaj zjutraj. Sonce še ni
pokukalo izza vrhov, ko sem vzel puško
in odšel v gozd. Pridem lepo tiho do
neke bukvine. Zagledam na debeli veji
krasno divjo mačko. Hitro sem hotel
napolniti puško, pa spoznam, da sem
pozabil doma naboje. Kaj sedaj? —
Na srečo najdem v žepu precej dolg
žebelj. Hitro sem ga vtaknil v puško,
sprožil in pribil mačko za rep k dre-
vescu. — Odšel sem nato domov po
naboje, se vrnil in mačko ustrelil —«

II.

»Sonce je že precej pripekalo, ko
sem se vsedel v senco drevesa ob robu
gozda, vzel iz žepa časopis in začel
čitati. Naenkrat zaslišim za seboj nek
sumljiv šum. Postalo me je nekam strah
in nisem se upal obrniti. Ker pa šum
le ni pojenjal, mi je bilo že vseeno. Hi-
tro se obrnem. Za mojim hrbtom je stal
srnjak, gledal preko moje rame in čital
časopis.«

III.

Odšel sem proti skalovju nad kam-
nolomom. Naenkrat zaslišim neko rez-
ko žvižganje. Gledam krog sebe, nikjer
žive duše. — Končno pa le zapazim
lepega srnjaka. Sedel je visoko gori na
skali, imel v gobcu parkelj sprednje
noge in si veselo žvižgal. —

IV.

»Nekoč se je zgodilo, da sem ustrelil
dva srnjaka hkrati z eno kroglo.«

»?«

»Imeli smo lov. Bilo nas je petnajst
lovcev. Jaz sem stal baš na robu jase,
sredi gozda. Kar pridrvita dva srnjaka,
eden z leve, drugi z desne. Počakal sem,
da sta prišla na sredo jase. In ravno ko
sta se z glavami križala, sem sprožil.
Padla sta, oba lepo zadeta v glavo.«

V.

V Činžatu je umrla v svoji ubožni
koči stara Gregorinka. Bila je revna.
Zato ponoči pri njej ni bilo kropilcev,
kakor je to povsod navada. Samo stara
občinska reva Neža je bedela pri njej,
molila in pazila, da ne ugasne sveča.
Ker ni bilo nikogar moliti, je večna
vrata zaklenila, se vsedla ob vznožju
rajne in zadremala.

Okrog polnoči je pa le prišel kropiti
trški berač, malce prismuknjeni Žefra-
nek. Ko je našel vrata zaklenjena in
ni mogel do rajne, se je ves naslednji
dan jezil po trgu, češ: »Zakaj si ti hu-
diči napravljajo v hiši mrliča, če nimajo
ljudem kaj dati!«

(Op.: Navada je namreč, da kropil-
cem povsod postrežejo z jabolčnikom,
kruhom, žganjem ali sadjem).

(Dalje prih.)

To zna tudi Francelj

(Od neznanega avtorja.)

Ko pridigal v nedeljo je
naš dobri župnik s prižnice,
beseda se je zataknila
in je pomen ves drug dobila.

»Kristjani poslušajte me,
kako Gospod mogočen je,
kaj v evangeliju nam danes
pove o Kristu sveti Janez.

So rekli mu apostoli,
da ljudstvo lakoto trpi.
Gospod, ki usmiljen je brez mej,
je storil velik čudež, glej!

To more res le ljubi Bog,
nasitil narod je ubog
— kak čudež, premisljajte vsi! —
s pettisoč hlebi pet ljudi.«

Ko sliši v cerkvi Francelj to,
sosedu sune brž z roko.
»Tak čudež,« reče mu na glas,
»bi lahko storil tudi jaz.«

Besede sliši župnik te
nad Franceljem huduje se;
načrte v mislih svojih kuje,
kako naj se nad njim mašuje.

Ko je minulo leto dni,
ves narod v božji hram hiti.
Na prižnici oznanja spet
prav isti čudež župnik vnet.

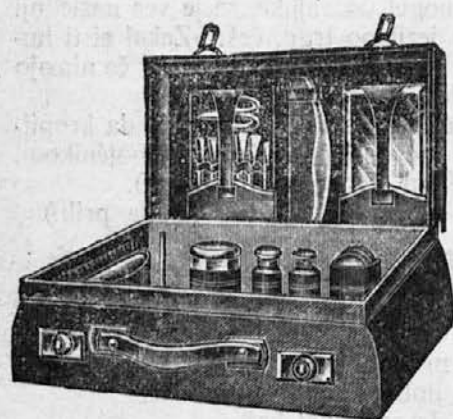
»Naj glas razlega se povsod,
kak čudež storil je Gospod.
Nasitil s hlebi petimi
pettisoč lačnih je ljudi.

No, Francelj, zdaj pa le poglej,
kaj misliš si, mi brž povej,
kaj res to velik čudež ni,
bi mogel ga storiti ti?«

»Haha,« zasmije Fancelj se,
»če znal bi to? Zakaj pa ne?
Ostali — mislim si tako —
Od lani kupi kruha so.«

»Toti list« hočemo razširiti po vsej
Sloveniji. Zato prosimo: priporočajte
nas povsod in pošljite nam prispevke
tudi iz Vašega okoliša!

Tiskala Podravska tiskarna v Mariboru. —
Odgovarja Lojze Strašnik v Mariboru.

Za potovanje in domačo rabo!

IVAN KRAVOS

MARIBOR, Aleksandrova c. 10

Velika izbira!

Nizke cene!

Modno krojaštvo za gospode

Baša Ivan

Slovenska ulica 20

Kroji najnovejše mode!

Zmerne cene!

Ljudska Samopomoč

reg. pomožna blagajna

Maribor, Aleksandrova cesta 47

Glavno poverjenišтво: Ljubljana, Tyrševa 34

z a v a r u j e

za pogrebno vse zdrave osebe od 17. do 70. leta do največ

Din 10.000.—

za dobo vse mladoletne od 1. do 16. do največ

Din 25.000.—

Ustanovljena leta 1927. Izplačala do danes nad **30 milijonov** na pogrebninah in dotah.

Zahtevajte brezobvezno in zastonj pristopne izjave.

Zaupniki se sprejemajo za vsak kraj Dravske banovine.

Rezervni sklad **7 milijonov Din.**

Justin

Gustinčič

MARIBOR

Tattenbachova 14

priporoča svojo specialno mehanično delavnico za popravila koles, gramofonov, otroških vozičkov, šivalnih strojev in vsa v to stroko spadajoča mehanična dela.

Trgovina koles in njih sestavnih delov ter otroških vozičkov

Nakup in prodaja starega železa, kovin, strojev in vsakovrstnih predmetov po najkulantnejših cenah. Prepričajte se!

**Srečo, zdravje pridobiš,
če vsak dan „NA GRIČ“ zletiš.
„Gričkovec“ se toči tam,
prenočuješ tud' če si zaspan!**

1.000 dinarjev zaslužiš

mesečno doma, ako kupiš pletilni stroj od trvdke

„ANOS“, Maribor

Orožnova 6